

Sygn. akt I Cz 35/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Pietraszewska

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2013r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 02 stycznia 2013r. sygn. akt I C 2275/12

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie i zwolnić powódkę J. K. od opłaty od pozwu ponad kwotę 131 zł (sto trzydzieści jeden złotych);

2. oddalić zażalenie w pozostałym zakresie.

I Cz 35/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Elblągu oddalił wniosek powódki o zwolnienie od kosztów sądowych.

W uzasadnieniu wskazano, że w oświadczeniu o stanie majątkowym i dochodach powódka wskazała, iż otrzymuje dochód netto 1530 zł miesięcznie, zaś wydatki, które ponosi, kształtują się na poziomie 897 zł miesięcznie. Wyjaśniono, że w myśl przepisu art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z dnia 01 września 2005 r.) - nazywanej dalej „ustawą”, zwolnienia od kosztów sądowych domagać się może osoba fizyczna, która złożyła oświadczenie, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Oceniając zasadność wniosku złożonego przez powódkę Sąd Rejonowy wskazał, że składając pozew musiała się ona liczyć z kosztami z tym związanymi i winna była gromadzić potrzebne środki z dochodów uzyskanych w dłuższym okresie. Zdaniem Sądu Rejonowego, skoro w niniejszej sprawie opłata sądowa wynosi 261 zł, to powódka miała i ma możliwość poczynienia oszczędności niezbędnych na pokrycie kosztów sądowych związanych z wniesieniem pozwu. Zważywszy powyższe okoliczności - Sąd Rejonowy na podstawie przepisu art. 102 ust. 1 ustawy a contrario postanowił, jak w sentencji.

W zażaleniu powódka J. K. wniosła – jak się należy domyślać – o zmianę zaskarżonego postanowienia i zwolnienie jej od kosztów sądowych w całości. Motywując swe stanowisko wskazała, że pozwany, którym jest jej były mąż,

nie partycypuje w opłatach związanych z utrzymaniem mieszkania, a co więcej - nie płaci alimentów na rzecz ich wspólnego, uczącego się syna. W tej sytuacji powódka, której dochód wynosi 1530 zł miesięcznie, jest zobowiązana ponosić wszystkie opłaty sama. Po uiszczeniu elementarnych opłat - pozostaje jej, jak wskazała, kwota 600 zł na utrzymanie dwóch dorosłych osób. W ocenie powódki, z kwoty tej trudno jest uiścić opłatę w wysokości 261 zł bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powódki zasługiwało częściowo na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podzielił argument skarżącej, że jej sytuacja majątkowa jest trudna i wskazuje na konieczność częściowego zastosowania wobec niej instytucji zwolnienia od kosztów sądowych.

W myśl art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2010, nr 90, poz. 594 j.t.) sąd może zwolnić stronę od kosztów sądowych w części, jeżeli strona jest w stanie ponieść tylko część tych kosztów.

W niniejszej sprawie opłata od pozwu, od której zwolnienia domaga się powódka, wynosi 261 zł. Z oświadczenia majątkowego złożonego przez skarżącą wynikało, że uzyskuje ona wynagrodzenie w wysokości 1530 zł, z kolei miesięcznie ponoszone przez nią wydatki wynoszą około 900 zł. W oświadczeniu powódka nie ujęła zwykłych kosztów utrzymania, takich jak koszt wyżywienia, zakupu ubrań, środków czystości. Wprawdzie skarżąca wyraźnie nie podała tych wydatków, to jednak nie ma wątpliwości, że faktycznie je ponosi. Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy uznał, że powódka J. K. nie ma możliwości zaoszczędzenia kwoty 261 zł na pokrycie opłaty od pozwu – bez uszczerbku dla utrzymania jej i uczącego się syna stron.

Niemniej jednak, w ocenie Sądu, sytuacja majątkowa powódki pozwala jej na uiszczenie tytułem wskazanych kosztów sądowych kwoty 130 zł. Kwota ta nie jest wygórowana - nawet przy niewysokich dochodach powódki tym bardziej, że ze złożonego przez nią oświadczenia wynika, iż oprócz elementarnych opłat, ponosi ona takie koszty, jak opłata za usługi telekomunikacyjne, czy ubezpieczenie mieszkania. Wydatki te, choć uzasadnione, nie mogą być uznane za wydatki konieczne dla utrzymania rodziny. Tymczasem pamiętać trzeba, że strona nie może traktować kosztów sądowych jako wydatków drugorzędnych i oczekiwać, iż Skarb Państwa pokryje konieczne środki na prowadzenie postępowania tylko dlatego, że inne wydatki są traktowane przez nią w sposób uprzywilejowany.

Z przedstawionych względów na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zmieniono zaskarżone postanowienie zwalniając powódkę od opłaty od pozwu ponad kwotę 131 zł, zaś w pozostałym zakresie na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zażalenie oddalono.